

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Pfv.V.20.790/2025/4.
A tanács tagjai: Dr. Puskás Péter a tanács elnöke
Dr. Gyarmathy Judit előadó bíró
Dr. Csesznok Judit Anna bíró
Dr. Suba Ildikó bíró
Dr. Varga Edit bíró

A felperes: név1
cím1

A felperes képviselője: Dr. Dobos István ügyvéd
cím2

Az alperes: név2
cím3

Az alperes képviselője:
ifj. Dr. Zemlényi István ügyvéd
cím4

A per tárgya: kötbér megfizetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:
felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Törvényszék
53.Pf.636.084/2024/7.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Pesti Központi Kerületi Bíróság
28.P.86.427/2023/34. számon kiegészített
28.P.86.427/2023/26.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes jogelődje, mint jogbérletbe adó az egyéni vállalkozó alperessel, mint jogbérletbe vevővel a 2022. október 7-én kötött „Franchise munkatársi megbízási szerződés megújítás” megnevezésű jogbérleti szerződéssel (a továbbiakban: szerződés) megújították a 2020. augusztus 5. napjától fennálló jogviszonyukat. Ebben könyvelési szolgáltatás nyújtásával kapcsolatos együttműködésről állapodtak meg, amelynek részeként a felperes jogelődje belső szakmai anyagokat, oktató videókat tett hozzáférhetővé és további, a felperes főkönyvelő munkatársa által szerkesztett, tanulmányok és szakmai cikkek kiválogatásával készített hírleveleket küldött. A felperes továbbá a szerződés keretében az általa kialakított, az ügyfélkapcsolatok kezelésére, az ügyfelek rögzítésére, az ügyfelekkel való kommunikáció megkönnyítésére egyediesített, saját egyéni módszertan alapján kialakított mini CRM (customer relationship management) rendszer használatát biztosította az alperes részére.

[2] A szerződésben az alperes titoktartási kötelezettséget vállalt a szerződés tartalmára, tárgyára, valamint a jogbérletbe adó know-how-jára vonatkozóan, amely szerint az alperes, mint szerződő fél nem jogosult a szerződésből eredő jogokat és átadott információkat harmadik személyek részére a jogbérletbe adó jóváhagyása nélkül továbbadni, hozzáférhetővé tenni. A jogbérletbe vevő alperes a versenytilalmi szerződésen alapuló kötelezettségei megszegése esetére kötelezettséget vállalt alkalmanként – a jogbérletbe vevő első felszólítására – 10.000.000 forint összegű kötbér megfizetésére.

[3] A szerződés az alperes felmondására tekintettel 2022. november 30. napjával megszűnt. Az alperes szerződésből eredő hozzáférési jogosultságai 2022. december 19-én megszűntek, azonban ténylegesen ezt követően is tudta használni a felperes jogelődjének informatikai rendszereit 2023. februárjáig. Az alperes 2023. január 13-án és február 13-án a privát használatú e-mail címére és egy harmadik személy e-mail címére továbbította a felperes által 2023. január 13-án és február 10-én megküldött, szakmai támogatást szolgáló anyagokat tartalmazó hírleveleket. A felperes jogelődje 2023. március 16-án kelt levelében felszólította az alperest, hogy fizessen meg 1.266.576.500 forintot kötbérkövetelés, illetve kártérítés jogcímén. A felszólításra az alperes nem teljesített.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[4] A felperes keresetében 30.000.000 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Állította, hogy az alperes által a szerződés megszűnését követően jogosulatlanul továbbított hírlevelek, valamint a lemásolt mini CRM rendszer a felperesi know-how részét képezik, az alperes a magatartásával megszegte a felek szerződésének az üzleti titokra vonatkozó rendelkezéseit [Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:137. §], ezért a szerződésben kikötött kötbér megfizetésére köteles (Ptk. 6:186. §), figyelemmel az üzleti titok védelméről szóló 2018. évi LIV. törvény (a továbbiakban: Üttv.) 1. § (1) és (2) bekezdéseire is.

[5] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta, hogy az általa továbbított szakmai anyagok olyan védett ismereteket tartalmaztak, amelyek az üzleti titok körébe vonhatók, azok mások által készített szakmai anyagok másolatai vagy kivonatai voltak, hivatkozott az Üttv. 5. § (1) bekezdés *b)* pontjára. Utalt arra, hogy a CRM egy bárki által megvásárolható és használható rendszer, melynek tartalommal való feltöltése korlátozott, annak testreszabása nem minősülhet védett ismeretnek.

Az elsőfokú és másodfokú ítélet

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest 30.000.000 forint megfizetésére. Tényként állapította meg, hogy a felperes egy általa testreszabott CRM-rendszert használt, és a főkönyvelő munkatársa által válogatott szakmai anyagokat (hírleveleket) rendszeresen megosztotta munkatársaival. Az alperes elismerésére figyelemmel megállapította azt is, hogy az alperes a 2023. január 3-i és február 10-i hírleveleket továbbította harmadik személy részére.

[7] Az Üttv. 1. § (1) és (2) bekezdéséből kiindulva egyetértett a felperesnek azzal az álláspontjával, hogy a különben bárki számára hozzáférhető ismeretek, szakmai anyagok speciális szempontok szerinti csoportosítása is védett ismeret lehet, és ez a minősítés nem függhet az annak előállítása mögötti munka szakmai színvonalától. A felperes főkönyvelő munkatársának tanúvallomása alapján arra a következtetésre jutott, hogy az alperes által továbbított hírlevelek – amelyek különböző szacikkek és szakmai anyagok összeválogatását tartalmazzák – szerkesztése egyedi kutató és elemző munkát igényelt. Mivel ezeket a hírleveleket kizárólag a felperessel szerződésben állók részére küldték meg, azt állapította

meg, hogy teljesült az a konjunktív feltétel is, hogy felperes a titokban tartásuk érdekében az adott helyzetben általában elvárható magatartást tanúsította. Mindezekre tekintettel az alperes részére 2023. január 13-án és február 10-én küldött e-mailek tartalmát – hasonlóan a felperes által használt mini CRM-rendszerhez – védett ismeretnek, know-how-nak tekintette.

[8] Ezt követően vizsgálta, hogy az alperesnek a felperes által állított magatartása a szerződés 10.3. pontja szerinti kötbérfizetési kötelezettséget keletkeztető szerződésszegésnek minősül-e. Rámutatott: arra nem merült fel adat, hogy az alperes az általa is elismerten továbbított e-mailekről jogosult lett volna másolatot készíteni, ezt indokolása szerint a felperes állítása és a felperes főkönyvelő munkatársának tanúvallomása is kétségesse tette. Ezért ezzel – érvelése szerint – az alperes az Üttv. 6.§ (2) bekezdése szerinti üzleti titok jogosulatlan megszerzését jelentő magatartást tanúsított, és a felelősség alól nem mentesülhetett azzal a védekezésével, hogy az üzenetek részére történő megküldésének idején hozzáfért az elektronikus tárhelyhez.

[9] Tekintettel arra, hogy a mini CRM-rendszer lemásolásának megvalósulását is bizonyítottan látta, a felperes által állított három alkalommal történt szerződésszegésre figyelemmel kötelezte kötbér megfizetésére az alperest.

[10] Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a keresetet elutasította.

[11] Rámutatott, hogy az Üttv. 1§ (1) bekezdése szerinti üzleti titok fogalma két elemből áll: a belső és a külső titkosságból, amelyben a belső titkosság jelenti azt, hogy az adott információhoz a nyilvánosság tagjai nem férnek hozzá, míg a külső titkosság értelmében a jogosult a titokban tartáshoz az adott helyzetben általában elvárható magatartást tanúsította. Rögzítette: az üzleti titok fogalm meghatározása nem terjed ki sem a triviális jellegű információkra, a munkavállalók által a foglalkoztatásuk rendes keretei között szerzett tapasztalatra és készségekre, sem pedig azon információkra, amelyek az ilyen jellegű információkkal foglalkozó körhöz tartozó személyek számára általában ismertek vagy könnyen hozzáférhetők. Kitért arra is: az Üttv. 1. § (2) bekezdése alapján a védett ismeret az üzleti titokkal az Üttv.-ben megfogalmazott, azonos védelemben részesül.

[12] Megállapította, hogy az alperes fellebbezésében alappal hivatkozott arra: a tanúvallomások nem voltak alkalmasak az elsőfokú bíróság által megállapított tények kétséget kizáró módon való megállapítására, figyelemmel arra, hogy a felperes főkönyvelő munkatársának tanúvallomása szerint a hírlevél tartalma a felperes által is használt oldalakra előfizetők számára is elérhető, és a szerkesztés elsősorban a könyvelésben alkalmazott jogszabályok kiválogatását, összeollózását, a felhasználhatóság érdekében esetleges átfogalmazását jelenti. Megítélése szerint a nyilatkozatok ilyen tartalma mellett az elsőfokú bíróság okszerűtlenül jutott arra a következtetésre – figyelembe véve az üzleti titok és know-how fenti értelmezését –, hogy a hírlevelek védett adatokat tartalmaznak és hogy azok e-mailben való továbbítása az alperes részéről kötbérfizetési kötelezettséget megalapozó szerződésszegő magatartásnak minősülne.

[13] Nem találta bizonyítottan azt sem, hogy a védett ismeretnek tekintett hírlevelek védelme érdekében a felperes az adott helyzetben tőle elvárható magatartást tanúsította volna. Megállapítása szerint az nem volt kérdéses a perben, hogy a jogviszony megszűnését követően az alperes hozzáférése nem szűnt meg a felperes jogelődjének levelezőrendszeréhez, mint ahogy az sem, hogy az alperes továbbra is megkapta a szerkesztett hírleveleket. Utalt arra, hogy a felperes alkalmazottja tanúvallomásában nem tudott arra nyilatkozni, hogy miért nem szüntették meg az alperes hozzáférési jogosultságát a jogviszony megszűnésével egyidejűleg.

[14] Mindezek alapján megállapította, hogy a hozzáférési jogosultság fennmaradása az alperesnek nem volt felróható, a felperes jogelődje az adott ismeret jogosultjaként annak titokba tartása érdekében az adott helyzetben általában elvárható magatartást nem tanúsította, ezért az alperes terhére ebből az okból jogsértés nem állapítható meg az Üttv. 1. § (1) bekezdés feltételeinek hiányában.

[15] A fellebbezési érvelést osztotta abban is, hogy az elsőfokú bíróság okszerűtlenül vonta le a tanúvallomásokból a következtetést, hogy az alperes a mini CRM-rendszert lemásolta. Mindezekre tekintettel a bizonyítékok felülmérlegelésével arra a meggyőződésre jutott, hogy felperes nem bizonyította a szerződésben kikötött kötbérfizetési kötelezettséget megalapozó szerződésszegő magatartást.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[16] A jogerős ítélettel szemben a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben – annak tartalma szerint – elsődlegesen kérte, hogy a Kúria helyezze hatályon kívül a jogerős ítéletet, és az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg akként, hogy az alperest kötelezze a két hivatkozott e-mail továbbítása miatt 20.000.000 forint kötbér és annak kamata megfizetésére. Másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[17] Hivatkozása szerint a jogerős ítélet sérti az Üttv. 1. § (1)-(2) bekezdését és a Pp. 369. § (3) bekezdés *a*) pontját.

[18] Előadta, hogy a perbeli e-mailek tartalmát képező anyagok könyvelői tevékenység kifejtéséhez szükséges ismeret-összeállításokat tartalmazzanak, amelyek forrását különböző releváns jogszabályok és szakmai cikkek képezik, és amelynek végső tartalma a felperes főkönyvelőjének másfél évtizedes szakmai tapasztalatán és professzionalizmusán alapuló kutatói és elemzői tevékenység eredménye. Hangsúlyozta: mivel ezek az anyagok olyan, a könyvelési tevékenységre vonatkozó gazdasági ismeretek, tapasztalatok összeállítását tartalmazták, amelyek a felperes gazdasági tevékenységéhez kapcsolódnak, és amelyeknek titokban tartása a felperes érdekét képezte, így az Üttv. 1. § (2) bekezdésének értelmében a felperes védett ismeretének (know-how), rendszerszemléletének minősültek. Álláspontja szerint az Üttv. 1. § (1) bekezdésének „elemeinek összességéként nem közismert” fordulatából egyenesen következik az, hogy az egyébként bárki számára hozzáférhető ismeretek speciális szempontok szerint történő csoportosítása is védett ismeret lehet, és egy adat üzleti titokként vagy védett ismeretként történő minősítése nem függhet az ismeret és az előállítása mögötti munka szakmai színvonalától, ahogy attól sem, hogy az összeállítás feltűnteti-e az egyes részelemek szerzőit. A fentiek alátámasztására hivatkozott az „1992/257. számú bírósági határozatra”, az Iparjogvédelmi Szakértői Testület ISZT-2/2014. számú szakértői véleményére és szakirodalmi művekben fellelhető megállapításokra is.

[19] Kifogásolta, hogy a másodfokú bíróság szerinte tévesen, kiragadott módon, a tanúvallomás egészének figyelmen kívül hagyásával, érdemi mérlegelés nélkül értékelte a felperes főkönyvelő munkatársának tanúvallomását, és minősítette e vonatkozásban okszerűtlennek az elsőfokú bíróság ítéletét, amellyel megsértette a Pp. 369. § (3) bekezdés *a*) pontját. A tanú 2024. január 31-i tárgyaláson megtett vallomása – értékelése szerint – alátámasztja a felperesnek azt a tényállítását, hogy a perbeli e-mailek tartalma a felperes főkönyvelő munkatársának szakmai tudásán alapuló kutatói és elemző tevékenység eredménye volt.

[20] Állította, hogy a felperes mindent megtett annak érdekében, hogy a perbeli e-mail üzenetek titokban tartása megvalósuljon, pusztán egy technikai hézag – a felperes által biztosított telefon alperes saját telefonjához párosítása révén történő bejelentkezés lehetősége – vezetett ahhoz, hogy alperes a részére biztosított fiókhoz a szerződés megszűnése után, felhatalmazás hiányában változatlanul hozzáfért. Kiemelte, hogy a felperes minden szükséges intézkedést megtett annak érdekében, hogy a hivatkozott e-mailek tartalma titokban maradjon, külön munkavégzésre szolgáló telefont biztosított, továbbá a jogosultság megszűnését követően haladéktalanul módosította is a jelszót, az alperes pedig saját akaratelhatározásából, szándékosan, és „egy technikai hézagot kihasználva visszaélészerűen” lépett be az általa korábban használt e-mail fiókba, és továbbította a perbeli e-maileket saját privát, valamint egy harmadik személy e-mail címére.

[21] Sételmezte, hogy a másodfokú bíróság a fentieket – az Üttv. 1. § (1) bekezdését megsértve – akként értelmezte, hogy a hozzáférési jogosultság fennmaradása alperesnek nem volt felróható. Okfejtése szerint a másodfokú bíróság helytelenül értelmezte a felperes technikai feltételekről nyilatkozó alkalmazottjának tanúvallomását, abból érdemi indoklás nélkül jutott arra az álláspontra, hogy az alperes hozzáférése nem volt felróható, és teljes mértékben figyelmen kívül hagyta alperes technikai hézagot kihasználó, szándékos és visszaélészerű magatartását, amivel megsértette a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontját is.

[22] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

[23] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott az alábbiak szerint.

[24] A Pp. 406. § (1) bekezdésében és a 424. § (1) bekezdésében foglaltak együttes értelmezéséből következően az eredményes felülvizsgálatot anyagi jogi vagy eljárásjogi jogszabálysértés egyaránt megalapozhatja; utóbbi azonban csak akkor, ha annak az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatása volt.

[25] A felülvizsgálat nem a per folytatása, nem egyfajta „harmadfokú” eljárás, hanem szigorú eljárási szabályok szerinti rendkívüli perorvoslat, kivételes eszköz a jogerő áttörésére, amelynek során a Kúria a Pp. 423. § (1) bekezdése alapján kizárólag a felülvizsgálati kérelem korlátai között, az abban megjelölt jogszabályok, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés tekintetében vizsgálja a jogerős ítélet jogszabálysértő, illetve a kúriai határozattól jogkérdésben eltérő voltát. A Pp. 413. § (1) bekezdésére figyelemmel a felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyt konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A felülvizsgálati kérelem központi eleme a megsértett jogszabályhely megjelölése és a jogszabálysértés körülírása, mert ezek határozzák meg a Kúria felülbírálati lehetőségének tartalmi és perjogi kereteit. Érdemben csak azok a hivatkozások vizsgálhatók, amelyek esetében a törvény által előírt tartalmi követelmények maradéktalanul teljesültek, az egyéb hivatkozásokat a Kúria figyelmen kívül hagyja. Ha a fél a felülvizsgálati kérelmében több, egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozik, valamennyi hivatkozásának rendelkeznie kell az előzőekben

meghatározott tartalmi követelményekkel (Pfv.I.20.146/2024/9., Pfv.I.21.145/2023/7., Gfv.III.30.086/2025/13.).

[26] A felperes a felülvizsgálati kérelmét az alperesnek megküldött, és azok alperes által saját, továbbá harmadik személy részére történő továbbítása miatt érvényesített kötbérigényre vonatkozó döntés tekintetében terjesztette elő, ezért a mini CRM-rendszerrel kapcsolatos igényre vonatkozó döntés nem volt a tárgya a felülvizsgálati eljárásnak.

[27] A felperes két, egymással összefüggő okból állította a jogerős ítélet jogszabálysértő voltát: egyrészt a Pp. 369. § (3) bekezdése a) pontjának, másrészt az Üttv. 1. § (1) és (2) bekezdésének megsértésére hivatkozott. A Pp. 369. § (3) bekezdése a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét határozza meg, amelynek során a Pp. végső előterjesztői indokolása szerint a bizonyítás eredményének mérlegelését illetően a törvény csak az okszerűtlen mérlegelés felülbírálatát engedi meg, vagyis a bizonyítás eredményének mérlegelése akkor változtatható meg, ha az okszerűtlen, vagyis jogszabálysértő. A másodfokú bíróság tehát a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja értelmében – szemben a felülvizsgálati eljárásra irányadó eljárási szabályokkal – a bizonyítás eredményét okszerűtlennek minősítve felülmérlegelheti az elsőfokú bíróság által beszerzett bizonyítékokat akkor is, ha az elsőfokú bíróság mérlegelését nem tekintette nyilvánvalóan okszerűtlennek (Kúria Pfv.V.20.459/2023/5.). Ez esetben viszont a másodfokú bíróságnak rá kell mutatnia, hogy miben állt az elsőfokú ítéletben írt okszerűtlen mérlegelés, és el kell végeznie a rendelkezésre álló bizonyítás alapján az általa okszerűnek tartott mérlegelést (Kúria Gfv.30.254/2023/6.). E feltételeknek a másodfokú bíróság eljárása és az annak eredményeként meghozott jogerős ítélete eleget tett: határozatában a másodfokú bíróság részletesen indokolta mérlegelése szempontjait, arra alapított ítéleti döntését, és azt, hogy – éppen a felperes főkönyvelő munkatársának tanúvallomását értékelve – milyen okból nem tartotta védett ismeretnek a felperes hírlevelében közölt információkat. Mindezek okán tévesen állítja a felperes, hogy érdemi mérlegelés nélkül bírálta felül a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást.

[28] A felperes a felülvizsgálati kérelmében ugyanakkor lényegében a bizonyítékok értékelését támadja, anélkül azonban, hogy e vonatkozásban jogszabálysértésre, a Pp. 279. § (1) bekezdésének megsértésére hivatkozna. Ennek okán a felülvizsgálati eljárásban nem értékelhető a felperes főkönyvelő munkatársa 2024. január 31-i tanúvallomásának a felülvizsgálati kérelemben idézett tartalma, és azzal a másodfokú bíróság által a bizonyítékokból levont következtetés eredménye nem értékelhető felül. A Kúria utal egyebekben arra is, hogy a felülvizsgálati eljárásban kivételesen, akkor van mód a bizonyítékok felülvizsgálati eljárásban történő felülmérlegelésére, ha az eljáró bíróságok mérlegelése nyilvánvalóan okszerűtlen volt, ebben az esetben ugyanis az egyébként szabad bírói mérlegelés szabályai – a logika alapvető tételeivel szemben is – olyan durván sérülnek, hogy bár a bizonyítékokból csak egy bizonyos következtetés adódhat, a jogerős ítéletet hozó bíróság ettől eltérő következtetésre jutott (Pfv.V.21.265/2022/8., Gfv.VI.30.018/2025/7.).

[29] A felperes által állított anyagi jogi jogszabálysértés körében azt kell figyelembe venni, hogy a felperes a szerződésben kikötött kötbér megfizetésére kérte kötelezni az alperest, amely a szerződés 10. § 3. pontjában foglaltak szerint a versenytilalmi megállapodásból fakadó kötelezettségek megszegésén alapul. A másodfokú bíróság ezt értékelve, az általa figyelembe vett tények alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felperes nem bizonyította a szerződésben kikötött kötbérfizetési kötelezettséget megalapozó szerződésszegő magatartást, a felperes azonban a felülvizsgálati kérelmében a másodfokú bíróságnak ezt a következtetését – a fentebb írtak szerint, érdemben elbírálható módon – nem támadta, így annak felülvizsgálati eljárásban történő vizsgálatára nincs lehetőség.

[30] Tekintettel arra, hogy a kötbérfizetési kötelezettség a szerződés 3. pontjában kikötött versenytilalmi megállapodás megsértéséhez kapcsolódik, a szerződésben kikötött kötbérfizetési kötelezettséget megalapozó szerződésszegő magatartást pedig a fent kifejtettek értelmében a felperes nem bizonyította, az Üttv. értelmezésével kapcsolatos kérdések vizsgálatát a Kúria mellőzte.

[31] Mindezekre figyelemmel a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okból nem jogszabálysértő, így azt a Kúria a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

[32] A felperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles viselni a felülvizsgálati eljárással felmerült – felülvizsgálati eljárási illetékből és jogi képviselési munkadíjból álló – perköltségét. Az alperes részéről perköltség nem merült fel, ezért arról rendelkezni nem kellett.

[33] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 405. § (1) bekezdés alapján megfelelően alkalmazandó Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[34] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Pp. 407. § (1) bekezdés *d)* pontja zárja ki.

A határozat elvi tartalma

A másodfokú bíróság a Pp. 369. § (3) bekezdés *a)* pontja értelmében – szemben a felülvizsgálati eljárásra irányadó eljárási szabályokkal – a bizonyítás eredményét okszerűtlennek minősítve felülmérlegelheti az elsőfokú bíróság által beszerzett bizonyítékokat, akkor is, ha az elsőfokú bíróság mérlegelését nem tekintette nyilvánvalóan okszerűtlennek. Ez esetben viszont a másodfokú bíróságnak rá kell mutatnia, hogy miben állt az elsőfokú ítéletben írt okszerűtlen mérlegelés, és el kell végeznie a rendelkezésre álló bizonyítás alapján az általa okszerűnek tartott mérlegelést.

Az alkalmazott jogszabályok

a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény 369. § (3) bekezdés *a)* pont

Záró rész

Budapest, 2026. február 11.

Dr. Puskás Péter s.k. a tanács elnöke, dr. Gyarmathy Judit s.k. előadó bíró, dr. Csesznok Judit Anna s.k. bíró, dr. Suba Ildikó s.k. bíró, dr. Varga Edit s.k. bíró

Kúria
V.Pfv.20.790/2025/4

9

A kiadmány hitelél:

Sz.Sz.

bíróági ügyintéző